

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/211/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118359818
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6118359818.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35724803, zast. Advokátska kancelária Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: N. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. T. E. č. XX, X., zast. Združenie na ochranu práv občana - AVES, so sídlom Jána Poničana 9, Bratislava, o zaplatenie 5.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 50Csp 9/2019-150 zo dňa 10.06.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 50Csp 9/2019-150 zo dňa 10.06.2019 potvrdzuje.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 20.11.2014 bola uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu - spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava a žalovaným Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX. Právny predchodca žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2017 ako postupca postúpil na žalobcu ako postupníka pohľadávku voči žalovanému. Postúpená pohľadávka predstavovala ku dňu postúpenia sumu 7.388,97 Eur a pozostávala z istiny vo výške 5.278,78 Eur, riadneho úroku vo výške 1.906,34 Eur a úrokov z omeškania vo výške 203,75 Eur. Žalovaný po postúpení pohľadávky do dňa podania žaloby vykonal úhrady v celkovej výške 120,00 Eur. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 5.000,00 Eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 5.000,00 Eur. Zvyšnú časť dlžnej sumy si žalobca neuplatňuje.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, žiadal ju zamietnuť a uviedol, že predmetná spotrebiteľská zmluva nemá všetky náležitosti predpokladané zákonom č. 129/2010 Z. z. a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. V zmluve je nesprávne uvedená celková čiastka k zaplateniu spojená s úverom. Suma 12.590,97 Eur nezodpovedá realite, pretože reálna čiastka, ktorú žalovaný zaplatí je v sume 12.595,20 Eur (120 x 104,96 Eur) a teda platí, ako keby tam ani uvedená nebola. Reálna RPMN je vo výške 23,64 %, avšak v zmluve je uvedená 22,13 %, čo znamená uvedenie nesprávnej RPMN v neprospech spotrebiteľa. Keďže žalovaný zaplatil 1.240,00 Eur a predmetný úver je bezúročný, je povinný vrátiť žalobcovi iba 4.160,00 Eur. Žalovaný taktiež vzniesol námietku premlčania. Žalovaný bol v omeškani s úhradou splátok úveru a preto právny predchodca žalobcu ku dňu 29.12.2016 vyhlásil mimoriadnu

splatnosť úveru a vyzval ho na zaplatenie dlžnej sumy 6.805,07 Eur. Z predžalobnej upomienky zo dňa 25.11.2016 vyplýva, že žalovaný sa dostal do omeškania so splátkou splatnou dňa 20.10.2015. Keďže premlčacia doba začala plynúť odo dňa zročnosti prvej neuhradenej splátky, t. j. 20.10.2015, tá uplynula dňa 20.10.2018. Žaloba však bola podaná na súd až dňa 22.10.2018. Žalobca navyše nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou, nakoľko pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti postupoval v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Listu zo dňa 24.01.2017 totiž nepredchádzalo upozornenie na uplatnenie práva vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru.

4. Žalobca na vyjadrenie žalovaného reagoval replikou, v ktorej mal za to, že celkové náklady spotrebiteľa predstavujú 7.190,97 Eur. Súčet celkovej výšky úveru (5.4000,00 Eur) a nákladov (7.190,97 Eur) tak predstavuje v zmluve uvedenú čiastku vo výške 12.590,97 Eur. Čo sa týka námietky premlčania, tak žalobca by si nemohol svoj nárok uplatniť pred tým, ako dlžníka vyzval na plnenie. Premlčacia doba nemohla začať plynúť pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti. Plynutie premlčacej doby nemožno samo o sebe bez ďalšieho odvodzovať od dátumu čerpania finančných prostriedkov žalovaným, nakoľko je nutné, aby veriteľ aj využil svoje právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Nakoľko mimoriadna splatnosť bola vyhlásená dňa 29.12.2016 a žaloba bola podaná dňa 22.10.2018, nedošlo k premlčaniu pohľadávky.

5. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie mal za ustálené skutkové zistenia, v zmysle ktorých právny predchodca žalobcu spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a. s., uzatvorila so žalovaným dňa 20.11.2014 (č. 1. 18) zmluvu o splátkovom úvere. Výzvou zo dňa 25.11.2016 (č. 1. 51) oznámila Slovenská sporiteľňa, a. s. žalovanému, že je ku dňu 24.11.2016 v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 1.456,31 Eur a zároveň ho vyzvala na úhradu tejto sumy najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Listom zo dňa 24.01.2017 (č. 1. 52) Slovenská sporiteľňa, a. s. oznámila žalovanému, že ku dňu 29.12.2016 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Uvedené oznámenie prevzal žalovaný dňa 16.02.2017, čo vyplýva z priloženej doručky. Výzvou zo dňa 22.03.2017 (č. 1. 53) oznámila Slovenská sporiteľňa, a. s., že v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky sa táto stala splatnou celá a ku dňu 21.03.2017 je vo výške 7.032,71 Eur. Dňa 23.06.2017 uzatvorili Slovenská sporiteľňa a. s. ako postupca a žalobca ako postupník Zmluvu o postúpení pohľadávok (č. 1. 10), predmetom ktorej bolo postúpenie aj žalovanej pohľadávky. Žalobca listom zo dňa 30.06.2017 (č. 1. 57) oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky a zároveň ho vyzval na úhradu pohľadávky. Žalobca pokusom o zmier zo dňa 12.09.2018 (č. 1. 58) vyzval žalovaného na uhradenie dlžnej sumy vo výške 7.586,00 Eur najneskôr do 19.09.2018. Žalobca počas konania pred súdom na pojednávaní dňa 10.05.2019 uviedol, že z obsahu výzvy banky adresovanej žalovanému zo dňa 22.03.2017 vyplýva, že banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Touto výzvou, ako aj oznámením o mimoriadnej splatnosti i výzvou zo dňa 25.11.2016 preukázal splnenie zákonných podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zákon doslovne neuvádza, aby bol dlžník v omeškaní 90 dní od zaslania 1. výzvy, ale omeškaním sa myslí deň, kedy sa 1. krát dostane do omeškania so splácaním pohľadávky, čo vyplýva aj so samotného znenia zákona o bankách, kde je uvedené, že ak je napriek písomnej výzve banky klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku, môže banka postúpiť zmluvu inej osobe. Podľa § 89 ods. 1 citovaného zákona banka, si so svojím klientom môže upraviť práva a povinnosti odchylné od zákona, ak to zákon, alebo iný predpis vyslovene nezakazuje. V časti 1 bode 10 zmluvy je uvedené, že ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia zo zmluvy v prípade porušenia, môže klient vyhlásiť mimoriadnu splatnosť a postúpiť ju inej osobe. Žalovaný v priebehu konania pridŕžajúc sa jeho doterajších vyjadrení k veci v rámci svojej procesnej obrany uviedol, že žalobca nepreukázal, že zo strany banky bola daná výzva na plnenie v prípadoch omeškania s plnením peňažných záväzkov z poskytnutého úveru a že sa postupujú len už splatné pohľadávky. Postupca postúpil živý, ešte nesplatený úver na žalobcu. Výzvy zo dňa 25.11.2016 a 22.03.2017 navyše neboli žalovanému doručené a nie je preukázané, že by tieto výzvy boli dané na poštovú prepravu. Čo sa týka doručky k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, podpis na tejto doručke nie je podpisom žalovaného.

6. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 45 ods. 1, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 9, § 565, § 525 ods. 1, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

7. Na základe vykonaného dokazovania a uvedených zákonných ustanovení súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvej inštancie v tomto smere poukazuje na novelu Občianskeho zákonníka 102/2014 Z. z. zo dňa 01.04.2015, ktorou bola v § 52 ods. 2 doplnená tretia veta, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Toto ustanovenie neobsahuje prechodné ustanovenia, čo znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Uvedené napokon aj vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR, napríklad sp. zn. 3MCdo 12/2014 a 3MCdo 14/2014. Z obsahu podanej žaloby vyplýva, že predmetom konania je nárok žalobcu proti žalovanému vyplývajúci zo štandardnej formulárovej Zmluvy o úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom a žalovaným ako fyzickou osobou. Zmluva má tak charakter spotrebiteľského právneho vzťahu. Jedným zo základných predpokladov úspešnosti žaloby ako takej je, že strany majú vecnú legitimitáciu. Z vykonaného dokazovania má súd prvej inštancie za preukázané neplatné zosplatnenie predmetného úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka s odkazom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Právny predchodca žalobcu pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti daného úveru síce zachoval požadovanú 3 - mesačnú lehotu a s tým spojenú 15 - dňovú lehotu na upozornenie dlžníka, ako aj 90 - dňovú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, avšak nepreukázal aj reálne zaslanie a doručenie týchto listín žalovanému. V súdnom spise je iba založená podpísaná doručka týkajúca sa Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (na doručke je iba číselný kód so skratkou „ovms5350“, čo by malo pravdepodobne znamenať Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, podľa prvých písmen a čísla 5350 uvedeného na tejto výzve). Ostatné listiny sú v spise založené bez akejkoľvek informácie, doručky či potvrdenia o ich reálnom zaslaní, resp. doručení žalovanému. Je zrejmé, že ide iba o čisto formálne prejavy vôle, ktoré nepôsobia a ani v rozhodnom čase nepôobili voči neprítomnej osobe - žalovanému, tak ako to § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpokladá a vyžaduje. Žalobca v konaní nepreukázal, že splnil svoju povinnosť vyzvať žalovaného ako dlžníka na splnenie povinnosti na úhradu dlžnej sumy plynúcej z úverovej zmluvy, pričom žalobca si až po splnení týchto povinností mohol pohľadávku uplatniť na súde, resp. až po reálnom vykonaní. Aby mohol byť predmetný úver riadne a v súlade so zákonom splnený, museli byť predmetné výzvy aj reálne zaslané a doručované. Samotné predloženie týchto listín (výziev) bez ďalšieho nemá žiadne právne účinky na postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 565 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie nemá pri zosplatňovaní predmetného úveru preukázanú aplikáciu § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je splnená hmotnoprávna podmienka na uplatnenie nároku právneho predchodcu žalobcu na mimoriadne zosplatnenie úveru. Žalobca, navyše zastúpený právnym zástupcom, ako nositeľ dôkazného bremena, ak chce byť v sporovom konaní úspešný, je povinný uvedené skutočnosti preukázať a nie ich iba tvrdiť. V opačnom prípade sa jedná iba o ničím nepodložené tvrdenia žalobcu bez podpory tak potrebných listinných dôkazov. Vzhľadom na uvedené závery je zrejmé, že právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu nezosplatnený úver, čo samo o sebe spôsobuje absolútnu neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok i obchádzanie § 45 ods. 1, § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Naznačeným smerom sa dostáva súd prvej inštancie aj k ďalšej spornej skutočnosti, a síce k následnému postúpeniu tejto nezosplatnenej pohľadávky na žalobcu. Keďže právny predchodca žalobcu je banka, pri postupovaní takejto pohľadávky je potrebné postupovať aj podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Uvedené ustanovenie predpokladá splnenie dvoch podmienok. Predmetom postúpenia pohľadávky z banky na nebankový subjekt môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po splatnosti a musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bol v omeškaní nepretržite 90 dní. Je tak zrejmé, že sa musí jednať o splatný úver (záväzok) a dlžník musí byť nepretržite 90 dní v omeškaní tohto splatného záväzku po predchádzajúcej výzve veriteľa - banky. V prejednávacom prípade ale takýto postup pôvodného veriteľa absentuje, nakoľko k žiadnemu doručeniu tejto výzvy nedošlo. Je tak dôvodný záver, že ak by aj právny predchodca žalobcu zákonne a platne úver mimoriadne zosplatnil (čo však neurobil), tak nie sú splnené ani podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Právny predchodca žalobcu síce vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, pričom ten „bol v omeškaní“ viac ako 90 dní (tu je potrebné poznamenať, že v omeškaní nebol, nakoľko k mimoriadnemu zosplatneniu nedošlo), avšak táto výzva mu opäť nebola vôbec doručovaná. K uvedenej výzve nie je pripojená žiadna doručka. Žalobca tak nepreukázal zaslanie ani doručenie písomnej výzvy banky potom, čo bol žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním jednotlivých už splatných splátok - teda v omeškaní po splatnosti. Ide iba o čisto formálny prejav vôle, ktorý nepôsobí a ani v rozhodnom čase nepôbobil voči neprítomnej osobe - žalovanému, tak ako to § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpokladá a vyžaduje. Len na doplnenie súd prvej inštancie uvádza, že ak by aj žalobca doložil poštový podací hárok (túto eventualitu súd prvej inštancie uvádza z dôvodu,

že žalobca v početných konaniach volí práve tento spôsob preukázania doručovania výziev a listín svojim klientom - dlžníkom), tak ani takéto samotné priloženie podacieho hárku neznamená skutočné doručenie listiny v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Podací hárk len preukazuje odoslanie tejto zásielky a preto relevantným dôkazom by bola doručka alebo aspoň vrátená zásielka adresovaná na miesto bydliska žalovaného. Žalobca tak nepreukázal, že sa predmetné výzvy skutočne dostali do dispozičnej sféry žalovaného. Pokiaľ žalobca k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti doručku pripojil avšak k ostatným výzvam nie, je zrejmé, že doručovanie týchto výziev ani nevykonával. To isté platí aj k pokusu o zmier. K tejto výzve (pre posúdenie platného zosplatnenia a postúpenia pohľadávky právne nepodstatná výzva) žalobca predložil iba podací hárk, takže je zrejmé, že predmetnými doručkami ani nedisponuje, čo opätovne značí, že toto nebolo vôbec vykonané. Žalobca, resp. jeho právny predchodca nepreukázal skutočné doručenie týchto listín žalovanému v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). V prejednávanej príhode však žalovaný nemal ani objektívnu možnosť sa oboznámiť s predmetnými výzvami, nakoľko tie mu neboli vôbec zasielané. Ak bol teda žalovaný v omeškaní a dňa 29.12.2016 bol úver bez predchádzajúcej výzvy na úhradu zosplatnený, právny predchodca žalobcu postupoval v príkrom rozpore s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Ide o notifikačnú povinnosť dodávateľa (veriteľa). Nesplnenie týchto podmienok má za následok nevyvolanie zamýšľaných právnych účinkov a dodávateľ tak založí protiprávny stav, proti ktorému svedčí súdna ochrana spotrebiteľa, resp. stav, ktorý nemožno v prospech dodávateľa tolerovať. Žalobca súdu nepredložil výzvu, ktorou by preukázal kvalifikované vyzvanie žalovaného na úhradu dlžnej pohľadávky a to ešte pred vyhlásením splatnosti úveru. Vzhľadom na uvedené, na takúto pohľadávku sa hľadí ako na nepostúpiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie za daných okolností bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu je potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostúpiteľnej pohľadávky absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorej neplatnosť je súd povinný v konaní ex offio aj bez námietky prihliadnuť. Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu na jej uplatňovanie. Vzhľadom na uvedené, žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitimáciou, čo znamená nedôvodnosť žaloby a bez ďalšieho jej zamietnutie. Žalovaný mal vo veci plný úspech, avšak keďže mu v konaní žiadne trovy nevznikli, súd prvej inštancie mu podľa čl. 17 CSP nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Rozsudok napadol odvolaním žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu. Poukázal na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe alebo aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V podanom odvolaní namietal, že nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchyľku nevyučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom a stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 11Co/11/2015, zo dňa 25.08.2016, v rozhodnutí sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, v rozhodnutí sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016. Žalobca predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu podaním zo dňa 24.01.2017 na základe ktorého došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti právnym predchodcom žalobcu ku dňu 29.12.2016. Žalobca zastáva názor, že predmetné podanie spĺňa náležitosti výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z predmetnej výzvy je zrejmé, že žalovaný bol vyzvaný na úhradu dlžnej sumy vzniknutej titulom zmluvy o splátkovom úvere, a to v lehote 15 dní. Zároveň je z platobnej histórie zrejmé, že žalovaný bol ku dňu postúpenia pohľadávky viac ako 90 dní nepretržite v omeškaní s úhradou dlžnej sumy, a to aj napriek doručeniu výzvy na úhradu. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke

nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, čo bolo v danom prípade v konaní preukázané predloženou platobnou históriou úveru, z ktorej je zrejmé, že žalovaný bol permanentne v omeškaní s úhradou dlžnej sumy. Pre úplnosť žalobca uvádza, že lehota 90 dní nemusí uplynúť od doručenia výzvy žalovanému. Žalobca má za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, čo bolo v danom prípade v konaní preukázané predloženou platobnou históriou úveru. Žalobca zastáva názor, že z textu predmetného ustanovenia (ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke) vôbec nevyplýva, že 90 dňová lehota musí uplynúť od doručenia výzvy. Z daného ustanovenia je zrejmé, že postačuje, ak je žalovaný v omeškaní aspoň 90 dní s úhradou aj čo i len časti svojho peňažného záväzku, a to napriek písomnej výzve. Vôbec nie je určené, že predmetná výzva žalovanému nemôže byť doručovaná aj počas tejto doby omeškania dlžníka. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu Žilina zo dňa 19.12.2017, č. k. 11Co/279/2017-236. Právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu úveru oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 24.01.2017. V zmysle predmetného podania došlo ku dňu 29.12.2016 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Zároveň bola žalovanému poskytnutá lehota na úhradu dlžnej sumy do 15 dní od prevzatia oznámenia o zosplatnení úveru. Navyše podaním zo dňa 25.11.2016 právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na omeškanie s úhradou dlžných splátok a možnosť predčasného ukončenia úverovej zmluvy zosplatnením. V danom prípade teda jednoznačne došlo k naplneniu zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka a došlo k platnému zosplatneniu úveru. Navyše žalobca poukazuje na skutočnosť, že z kontextu ustanovenia 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka možno vyvodit', že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Pričom aj v samotnom oznámení o zosplatnení úveru právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému lehotu 15 dní na úhradu pohľadávky, t. j. aj týmto samotným podaním došlo k naplneniu vyššie uvedených predpokladov. Pokiaľ ide o preukázanie doručenia predmetnej výzvy, k tomu žalobca uvádza, že žalovaný v konaní nespochybnil doručenie výzvy zo dňa 25.11.2016, v rámci ktorej bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej sumy. S poukazom na § 151 ods. 1 CSP je potrebné tvrdenia žalobcu, ktoré zo strany žalovaného neboli nijakým spôsobom spochybnené, považovať za nesporné. Žalovaný doručenie predmetnej výzvy nespochybnil, preto súd v tomto smere nevykonáva dokazovanie a doručenie výzvy považuje za nesporné. Žalobca poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, č. k. 24Co/124/2018 - 97 zo dňa 04.12.2018.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, napriek jeho riadnemu doručeniu.

10. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok odvolací súd verejne vyhlásil dňa 07.02.2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, resp. ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosť odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná ako dlžník a Slovenská sporiteľňa, a. s. ako veriteľ, uzatvorili dňa 20.11.2014 Zmluvu splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru v sume 5.400,- Eur, s ročnou úrokovou sadzbou 18,9 %, ktorý bol splatný v mesačných splátkach vo výške 104,96 Eur s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.11.2024.

12. Nakoľko žalobca nebol účastníkom vyššie uvedenej zmluvy, z ktorej odvodzoval svoj nárok, súd prvej inštancie správne pristúpil k prieskumu jeho aktívnej vecnej legitímácie v konaní. V súlade s ustálenou judikatúrou súdov i právnou teóriou aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej

legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitimáciu skúma vždy aj bez návrhu, a aj v prípade že ju žiadna zo strán sporu nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitimácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

13. Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky je hmotnoprávny úkon, ktorým pôvodný veriteľ, postupca, oznamuje dlžníkovi, že svoju pohľadávku postúpil postupníkovi. Takéto oznámenie musí spĺňať náležitosti právneho úkonu, teda musí byť určité a zrozumiteľné a musí byť urobené vážne a slobodne. Na to, aby nastúpili aj účinky tohto právneho úkonu, zákon (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyžaduje, aby sa tento prejav vôle dostal do sféry vplyvu jeho adresáta, v tomto prípade dlžníka. Nevyžaduje sa teda nevyhnutne skutočné doručenie, postačuje, že adresát má objektívnu možnosť sa s obsahom prejavy vôle oboznámiť. Žalobca ako listinný dôkaz založil do spisu Oznámenie o postúpení pohľadávky postupcu - Slovenská sporiteľňa, a. s. adresované dlžníkovi - žalovanému. Obsahom spisu však nie je žiaden dôkaz o tom, že predmetné oznámenie bolo doručované žalovanému. Nakoľko však Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo prílohou žaloby, ktorá bola v rámci súdneho konania doučená žalovanému, je potrebné považovať ho za účinne doručené. Napriek oznámeniu o postúpení pohľadávky postupcom však dlžník v zmysle aktuálnej ustálenej súdnej praxe môže namietať neplatnosť postúpenia pohľadávky v prípade, že k nemu došlo v rozpore so zákonom. Pokiaľ rozpor postúpenia pohľadávky so zákonom vyjde najavo počas súdneho konania, môže platnosť postúpenia pohľadávky a tým aj aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu skúmať i súd a to aj bez námietky žalovaného.

14. K argumentácii žalobcu týkajúcej sa platnosti postúpenia pohľadávky odvolací uvádza, že žalobca si svoje postavenie aktívne vecne legitimovaného subjektu v konaní odvodzoval od svojho postavenia veriteľa vo vzťahu k pohľadávke voči žalovanému, ktorá naňho ako postupníka bola postúpená pôvodným veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 23.06.2017. Nakoľko pôvodným veriteľom žalovanej pohľadávky bola právnická osoba, ktorá je bankou v zmysle § 2 ods. 1 zákona o bankách, vzťahujú sa na ňu osobitné povinnosti, ktoré musí splniť, pokiaľ chce pohľadávku, ktorá vznikla v rámci vykonávania bankovej činnosti, postúpiť na tretiu osobu. Tieto povinnosti sú upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Až po kumulatívnom splnení vyššie uvedených predpokladov môže banka platne postúpiť pohľadávku vzniknutú v rámci bankových činností.

15. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že v posudzovanej veci neboli kumulatívne splnené základné požiadavky kladené na postúpenie pohľadávky bankou ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pokiaľ ide o prvý predpoklad (a), ktorým je existencia žalovanej pohľadávky banky voči žalovanému, táto bola v konaní preukázaná. Rovnako možno mať za preukázané (b) omeškanie klienta (žalovaného) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením aspoň časti svojho peňažného záväzku voči banke. Žalobca však v konaní ničím nepreukázal (c) doručovanie písomnej výzvy banky klientovi (žalovanému).

16. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebola splnená podmienka riadneho doručenia písomnej výzvy banky klientovi (žalovanému). Žalobca v danom konaní nepreukázal, že by sa predmetné výzvy skutočne dostali do dispozičnej sféry žalovaného. Pokiaľ žalobca k vyhláseniu o mimoriadnej splatnosti doručenkou pripojil, avšak k ostatným výzvam nie, je zrejmé, že doručovanie týchto výziev ani nevykonal. Neobstojí ani námietka žalobcu v odvolaní, že pokiaľ žalovaný nijakým spôsobom nenamieta, že mu výzvy od žalobcu doručené neboli, súd mal tieto skutočnosti považovať za nesporné a nezaoberať sa nimi, nakoľko od uvedenej otázky závisela otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá mala vplyv na ustálenie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. A otázku vecnej legitimácie je súd povinný skúmať ex offa, teda aj v prípade, ak to žiadna strana sporu v konaní nenamieta (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Cdo/28/2019).

17. Na základe vyššie uvedeného bol preto správny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nepreukázal platnosť postúpenia pohľadávky banky na žalobcu, v dôsledku čoho nebola preukázaná aktívna vecná legitimácia žalobcu v konaní, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby.

18. Odvolací súd k žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam)

konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu CSP alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

19. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), tento odvolací dôvod je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený, pretože v posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, pričom právne závery súdu prvej inštancie sú aj v zhode s judikatúrou najvyšších súdnych autorít, rozhodol vo veci vecne správne.

20. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený súdom prvej inštancie, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

22. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).